

Literatura universal en català

[Portada](#) > [Literatura universal en català](#) >

Miss Dollar

Visat núm. 13
(abril 2012)

Traducció de João França

Capítol primer

Seria convenient per a la novel·la que el lector passés molt de temps sense saber qui és Miss Dollar. Però per altra banda, sense la presentació de Miss Dollar, l'autor es veuria forçat a llargues digressions, que omplirien el paper sense fer avançar l'acció. No hi ha vacil·lació possible: els presentaré Miss Dollar.

Si el lector és jove i de caràcter melancòlic, s'imagina que Miss Dollar és una anglesa pàl·lida i prima, minsa en carns i en sang, amb unes llargues tresses rosses que se li belluguen al vent i amb dos grans ulls blaus que li brillen enmig del rostre. La noia en qüestió ha de ser etèria i ideal com una creació de Shakespeare; ha de ser el contrast del *roastbeef* britànic, amb què s'alimenta la llibertat al Regne Unit. Aquesta tal Miss Dollar ha de saber-se de memòria el poeta Tennyson i llegir Lamartine en l'original; si sabés portuguès hauria de delectar-se amb la lectura dels sonets de Camões o els *Cants* de Gonçalves Dias. El te i la llet han de ser els aliments d'aquesta criatura, afegint-hi alguns confits i galetes per socórrer les urgències de l'estómac. El seva parla ha de ser el murmurí d'una arpa eòlia; el seu amor un esvaïment, la seva vida una contemplació, la seva mort un sospir.

La figura és poètica, però no és pas la de la protagonista de la novel·la.

Suposem que el lector no és propens a aquests somiejos i malenconies; en tal cas s'imagina una Miss Dollar completament diferent de l'altra. Aquest cop serà una robusta americana, amb la sang a les galtes, formes arrodonides, ulls vius i ardents, una dona feta, refeta i perfecta. Amiga de la bona taula i el bon beure, aquesta Miss Dollar preferirà un quart de xai abans que una pàgina de Longfellow, cosa naturalíssima quan l'estómac protesta, i mai no arribarà a comprendre la poesia del crepuscle. Serà una bona mare de família segons la doctrina d'alguns pares-mestres de la civilització, és a dir, fecunda i ignorant.

Ja no tindrà el mateix parer un lector que hagi passat la segona joventut i vegi al seu davant una vellesa sense remei. Per a aquest, la Miss Dollar realment digna de ser narrada en algunes pàgines, seria una bona anglesa de cinquanta anys, dotada d'un mil lliures esterlines, que en arribar al Brasil a la recerca d'una història per escriure una novel·la, dugués a terme una veritable novel·la, casant-se amb el lector esmentat. Una Miss Dollar d'aquesta mena seria incompleta, si no tingués ulleres verdes i un ble de cabells canosos a cada temple. Guants de punta blanca i barret de lli en forma de carbassa, serien l'últim detall d'aquesta magnífica figura d'ultramar.

Més espavilat que els altres, compareix un lector dient que la protagonista de la novel·la no és anglesa ni americana, sinó brasilera de soca-rel, i que el nom de Miss Dollar simplement vol dir que la dona és rica.

El descobriment seria excel·lent, si fos exacte; malauradament ni aquest ni els altres no ho són, d'exactes. La Miss Dollar de la novel·la no és la noia romàntica, ni la dona robusta, ni la vella literata, ni la brasilera rica. Aquest cop falla la proverbial perspicàcia dels lectors; Miss Dollar és una gosseta llebrera.

«Miss Dollar» (fragment) A: *Visat 13* (abril 2012)